

ФАНТОМИЙ БІЛЬ ТЕРЗАЄ ДУШУ...

Є руки й ноги, дякувати долі,
Нічого в мене ніби не болить,
Та часто дістають фантомні болі,
Не відчуваєш, та прихоплять вмить...

Тепер сестри й батьків уже немає,
Благословенний давній час минув,
Запитую себе, але не знаю,
За що караюсь, за яку вину?

Дружини пам'ять також кровоточить,
Фантомний біль надовго дістає,
Прошу і душу, й серце й пам'ять: – Досить!
Та спокою мені це не дає...

Коли фізична втрата – зрозуміло,
Фантомний біль – це комплексний синдром,
Та в мене він в душі, а не у тілі,
Гризе її невидимим щуром.

Лишилися в душі найближчі люди,
Їх пам'ять ніжно й міцно береже,
Фантомний біль, бо їх уже не буде,
Але душа запитує: – Невже?

Невже з минулого не повернути,

Їх, щоб до себе міцно пригорнуть?
До кого ж за порадою звернутись?
Коли ж фантомні болі відійдуть?

Та відповіді в розумі немає,
Бо болі будуть мучити завжди,
І це не заперечиш – точно знаєш –
Відпустять, як підеш сам назавжди...

Дата написання вірша: 2026-03-16